

som man da fulgte). Men hvad nu Novemberministeriet angaaer, — ja, da er Sagen endnu klarere. Jeg har selv engang fra Pladsen histoppe sagt, at enhver Minister, i og efter Maret 1848, idet han indtog en Plads som Minister for Kongeriget Danmark, tillige indtog en Plads som Minister hos Kongen af Danmark, Hertug af Holsteen (Sa!), med fuld Forpligtelse til at have Hans Majestats og hans Huus's Rettighed til Holsteen og Forplantelsen af Holsteens Forbindelse med Danmark; og, at det Ministerium, til hvilket jeg havde den Ære at høre, meente dette alvorligt, derfor foreligge Berøiserne nu; thi det ærede Ministerium af 28de Januar 1852 har ikke sat denne Sag i Gang, det har ikke først indflaaet den Politikk at arbejde paa Monarchiets uopløselige og evige Forbindelse (Hør!). Alledrede for Novemberministeriet aabnede sig Muligheden til positive Bestræbelser for det, som Martzministeriet ikke under Begivenhedernes daværende Stilling var istand til at gøre Noget for, og saasnart der var en Mulighed dertil, har Novemberministeriet handlet; det første Document, hvor det danske Monarchies Integritet i den Betydning, hvori det ærede Ministerium nu tager dette Begreb, er udtalt som Noget, man alvorligt søgte at sikke, er underskrevet den 2den August 1850, og det er underskrevet ikke af de fremmede Magters Underhandlere uden dansk Medvirkning, men tillige af den danske Gesandt, og hans Navn staaer først. Bestræbelsen for at faae en saadan Erklæring om, at alle de Lande, som Kongen havde modtaget i Arv fra sine Forsædre, skulde endelig blive sammen, var først udgaaet fra Kjøbenhavn og dette stod ikke i nogen Modsatning til den øvrige saakaldte Eiderpolitik; i den Stræben, der betegnes ved dette Navn, Foreningen af Danmark og Slesvig under en særlig Forfatning, have vi fast alle, om end i forskjellig Grad og med forskjellig Opfatning, deeltaget; der er maaskee kun een Landskingsmand, der consequent har været derimod, men denne Stræben var ikke i Modsatning til de andre Bestræbelser; tværtimod var det dengang Ministeriets Tanke: Sammenhold Monarchiet ved en fælles Arveslov, og, naar dette stærke Baaend ved Europas

Sanction er lagt om alle Landene, saa søg at ordne de indre Forhold saaledes, som det ansees for nyttigt og retfærdigt. Dette være nok for at have de foregaaende Ministeriers Stilling til Sagen, og for at sjerne en ubillig Bedømmelse af tidligere Politikk. Lader os da afvise dem, der i disse Dage søge at gjenopstabe et Navn, som engang holdtes høit i Ære, „Eiderdansk“, for at gøre det til et Skjeldsord (Hør!). Jeg forlanger ikke for min Skyld, at det skal udslettes; jeg har ikke været mellem dem, der optraadte stærkt betegnede som Eiderdanske; jeg har ikke deeltaget i de første Berøgelser, uagtet jeg har udtalt mig for Danmarks Ret ligeoverfor en fremmed Nationalitet; jeg har ikke hørt til dem, der styrede i Foraaret og Sommeren 1848, og jeg har fra den Tid, jeg fik nogen Deel i Beskyrelsen, maaskee stærkere end Andre, stærkere end man dengang ønskede, udtalt, at der være Betænkkeligheder ved den Maade, hvorpaa man fra flere Sider tillagde sig fuldkommen Berettigelse til at gjennemføre den danske Form til Eideren. Jeg har udtalt mig for, at der var noget, der var Ikke-Dansk norden for Eideren, der maatte respecteres og havde Krav paa alt Hensyn. Men jeg har rigtignok paa den anden Side aldrig tvivlet om, at der var et Punkt, paa hvilket den eiderdanske Lære var fuldkommen sand, nemlig det, at Eideren er Grændsen, hvor enhver fremmed berettiget Indflydelse hører op, medens der Syd for Eideren er en berettiget fremmed Indflydelse, og i denne Betydning fik Eiderpolitiken en stærk Betrægtelse af Europa i 1850; thi det var den Betragtning, der tillod den danske Armee at rykke til Eideren, men ikke længere; jeg veed ikke, om den danske Armee havde været stærk nok til at tage Rendsborg og gaae videre, men jeg veed, at det ikke var blevet tilladt; det var tilladt at gaae til Eideren, men ikke ind i et tydskt Forbundslands Gebeet. Lader os derfor begrave dette Navn, og lader os ikke gøre det til en Anstødssteen, til et Skjelnemærke mellem forskjellige Danske (Hør!); men, hvis det skal vedblive, lader os da ikke taale, at i Skamskrifter, der udgives af Grundeierforeninger eller Andre (Hør! Hør! Stærk Larm.), Eiderdanske betegnes som staaende ved Siden af